DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

28 lutego | Nr. 6 | Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Nr. Nr. 11 — 13 Dziennika Ustaw, zawierające m. in.:

Nr. 12 poz. 66—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 lutego 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24 października 1934 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowem.

Nr. 12 poz. 67—Skarbu z dnia 11 lutego 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko pośrednikom ubezpieczeniowym.

105.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 31 stycznia 1935 r.

o upoważnieniu Ministra Skarbu do przyznawania obligacjom m. st. Warszawy praw papierów pupilarnych.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do przyznawania praw papierów pupilarnych obligacjom m. st. Warszawy, emitowanym po dniu 1 stycznia 1935 r.

Art. 2. Obligacje m. st. Warszawy, którym w myśl artykułu poprzedzającego będą przyznane prawa papierów pupilarnych, mogą być używane dla lokaty kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą, jako też kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacyj publicznych oraz kaucyj cywilnych i wojskowych.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 lutego 1935 r. Nr. 11, poz. 55).

106.

UKŁAD

między Polską a Wielką Brytanją dotyczący traktowania komiwojażerów i ich próbek, podpisany w Warszawie, dnia 26 października 1933 r.

(Ratyfikowany zgodnie z ustawą z dn. 15 marca 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 266).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu dwudziestym szóstym października tysiąc dziewięćset trzydziestego trzeciego roku podpisany został w Warszawie układ między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Wielkiej Brytanji dotyczący traktowania komiwojażerów i ich próbek wraz z załącznikami I i II o następującem brzmieniu dosłownem:

UKŁAD

między Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej a Jego Królewską Mością Królem Wielkiej Brytanji, Irlandji i Brytyjskich Dominjonów Zamorskich, Cesarzem Indyj, dotyczący traktowania komiwojażerów i ich próbek.

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

i

JEGO KRÓLEWSKA MOŚĆ KRÓL WIELKIEJ BRYTANJI, IRLANDJI I BRYTYJSKICH DOMINJONÓW ZAMORSKICH, CESARZ INDYJ,

pragnąc popierać rozwój handlu pomiędzy Polską z jednej strony, a Zjednoczonem Królestwem Wielkiej Brytanji i Północnej Irlandji z drugiej — i powiększyć wymianę towarów przez ułatwienie pracy komiwojażerów, postanowili zawrzeć układ w tym celu i wyznaczyli jako swych pełnomocników, a mianowicie:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

Pana Józefa BECKA, Ministra Spraw Zagranicznych,

Jego Królewska Mość Król Wielkiej Brytanji, Irlandji i Brytyjskich Dominjonów Zamorskich, Cesarz Indyj:

Za Wielką Brytanję i Północną Irlandję:

The Right Honourable Sir William Augustus FORBES ERSKINE, G. C. M. G., M. V. O., Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego Jego Królewskiej Mości w Warszawie.

KTÓRZY, po wzajemnem okazaniu swych odnośnych pełnomocnictw, uznanych za dobre i w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

Komiwojażerowie, reprezentujący osoby, spółki lub firmy prowadzące interesy w Polsce (niżej wymieniani, jako komiwojażerowie z Polski lub z jednej, lub z drugiej Wysokiej Umawiającej się Strony, jak to się może zdarzyć), mogą działać w Zjednoczonem Królestwie i nawzajem komiwojażerowie reprezentujący osoby, spółki lub firmy, prowadzące interesy w Zjednoczonem Królestwie (niżej wymieniani jako komiwojażerowie ze Zjednoczonego Królestwa — lub z jednej, lub z drugiej Wysokiej Umawiającej się Strony, jak to się może zdarzyć) — mogą działać w Polsce, zgodnie z przepisami obowiązującemi w odnośnych krajach. Rozumie się wszakże, że postanowienia polsko-angielskiego traktatu handlowego i nawigacyjnego, podpisanego w Warszawie dnia 26 listopada 1923 r., które przewidują wzajemne przyznanie klauzuli narodu najbardziej uprzywilejowanego, winny tak długo, jak ten traktat będzie pozostawał w mocy, być stosowane bezwarunkowo przy traktowaniu tych komiwojażerów oraz ich próbek i wzorów.

Artykuł 2.

Od komiwojażera każdej Wysokiej Umawiającej się Strony może być wymagane uzyskanie od władz, wyznaczonych przez każdą Wysoką Umawiającą się Stronę zaświadczenia, stwierdzającego charakter jego zatrudnienia, jako komiwojażera. Każde takie zaświadczenie winno być zgodne z wzorem, dołączonym do układu niniejszego.

Wysokie Umawiające się Strony winny możliwie jak najrychlej zakomunikować sobie wzajemnie wykaz władz w Polsce i w Zjednoczonem Królestwie mianowanych przez nie jako kompetentne do wydawania takich zaświadczeń, zarówno jak i przepisy, do których odnośni komiwojażerowie muszą się stosować przy prowadzeniu swych interesów.

Artykuł 3.

Komiwojażer może wwozić i sprzedawać jakiekolwiek próbki lub wzory, których wwóz nie jest zakazany, z zastrzeżeniem wszakże, że artykuł niniejszy nie będzie działał jako zezwolenie na wwóz lub sprzedaż jakiegokolwiek towaru w odróżnieniu od próbek lub wzorów.

Artykuł 4.

Próbki lub wzory, podlegające cłu wwozowemu, a których wwóz nie jest zakazany, winny przy wprowadzeniu ich przez komiwojażerów, działających zgodnie z postanowieniami niniejszego układu, być czasowo dopuszczane bez cła do kraju, w którym oni zamierzają działać, pod warunkiem, że suma opłat wwozowych zostanie złożona w depozycie lub dane będzie zabezpieczenie zapłaty — o ile zajdzie tego potrzeba.

Okres czasu dla powrotnego wywozu będzie nie mniejszy niż dwanaście miesięcy. Gdy okres ulgowy upłynie, winno być uiszczone cło za próbki lub wzory, które nie zostały wywiezione zpowrotem lub umieszczone pod nadzorem władz celnych.

Artykuł 5.

Do celów niniejszego układu wszystkie przedmioty, przedstawiające pewną wyszczególnioną kategorję towarów, winny być uważane za próbki lub wzory z zastrzeżeniem po pierwsze, że wymienione przedmioty będą takie, że mogą być należycie zidentyfikowane przy powrotnym wywozie i powtóre, że przedmioty w ten sposób wwiezione nie będą w takiej ilości lub wartości, iż wzięte jako całość nie stanowiłyby już próbek w zwykłem rozumieniu.

Artykuł 6.

1) Jeżeli przed upływem przepisanego okresu próbki lub wzory są przedstawione w zamiarze powrotnego wywozu w Urzędzie Celnym, otwartym na ten cel, tenże Urząd Celny winien przekonać się, że przedmioty w ten sposób mu przedstawione są istotnie te, które pierwotnie były dopuszczone na warunkach art. 4. Jeżeli pod tym względem niema żadnych wątpliwości, wspomniany Urząd Celny winien zwrócić zdeponowaną sumę opłaty celnej lub podjąć niezbędne kroki, celem zwolnienia danego zabezpieczenia.

2) Władze Celne kraju wwożącego winny uznać jako wystarczające do przyszłego zidentyfikowania próbek lub wzorów znaki, które zostały przytwierdzone przez Władze Celne kraju wywożącego z zastrzeżeniem, aby do wymienionych próbek lub wzorów była dołączona lista opisowa poświadczona przez Władze Celne tego kraju. Dodatkowe znaki mogą być wszakże przytwierdzone do próbek lub wzorów przez Władze Celne kraju wwożącego, we wszystkich wypadkach, gdy te ostatnie uważają gwarancję dodatkową za niezbędną dla zapewnienia zidentyfikowania próbek lub wzorów przy powrotnym wywozie. Z wyjątkiem tego ostatniego wypadku, weryfikacja celna winna ograniczyć się do zidentyfikowania próbek i ustalenia ogólnej sumy cła i należności, którym one ewentualnie mogłyby podlegać.

3) Zwrot opłat celnych uiszczonych przy wwozie lub zwolnienie zabezpieczenia opłaty tych ceł, winny być dokonane bez niepotrzebnej zwłoki w jakimkolwiek Urzędzie Celnym otwartym w tym celu (a nietylko w tym, przez który były wwiezione), i podlegają potrąceniu z cła płatnego za próbki lub wzory niezgłoszone do wywozu powrotnego lub umieszczone pod nadzorem władz celnych.

4) Wysokie Umawiające się Strony zanotyfikują sobie wzajemnie Urzędy Celne otwarte dla celów powrotnego wywozu próbek lub wzorów według postanowień niniejszego układu.

Artykuł 7.

Osoby prowadzące interesy w Polsce lub ich przedstawiciele (albo przedstawiciele towarzystw lub firm, prowadzących interesy w Polsce) zwiedzający targi i rynki w Zjednoczonem Królestwie i osoby prowadzące interesy w Zjednoczonem Królestwie lub ich przedstawiciele (albo przedstawiciele towarzystw lub firm prowadzących interesy w Zjednoczonem Królestwie) zwiedzający targi i rynki w Polsce, celem przeprowadzenia interesów lub wystawiania swych towarów, nie będą podlegały opłatom wyższym, niż te, które są uiszczane w podobnych okolicznościach przez obywateli danego kraju.

Artykuł 8.

Postanowienia niniejszego układu nie stosują się do domokrążców, przekupniów ulicznych lub innych handlarzy sprzedających konsumentowi bezpośrednio.

Artykuł 9.

Niniejszy układ w niczem nie narusza stosowania zarówno w Polsce jak i w Zjednoczonem Królestwie warunków i prawideł w danym czasie będących w mocy tamże, co do wjazdu, podróżowania i pobytu wszystkich cudzoziemców.

Artykuł 10.

Rzeczpospolita Polska, do której należy zapewnienie prowadzenia spraw zagranicznych Wolnego Miasta Gdańska w myśl art. 104 traktatu Wersalskiego i artykułów 2 i 6 konwencji pomiędzy Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem, podpisanej w Paryżu dnia 9 listopada 1920 r., zastrzega sobie prawo oświadczyć w każdym czasie w ciągu trwania w mocy niniejszego układu, że Wolne Miasto Gdańsk jest Stroną Umawiającą się w tym układzie i że przyjmuje zobowiązania i nabywa prawa w nim ustalone.

Artykuł 11.

Niniejszy układ ma być ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne mają być wymienione w Londynie możliwie jak najprędzej.

Układ wejdzie w życie trzydziestego dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i pozostanie w mocy aż do upływu trzymiesięcznego okresu od daty, w której jedna z Wysokich Umawiających się Stron wypowie go.

Na dowód czego wyżej wymienieni Pełnomocnicy podpisali niniejszy układ i wycisnęli na nim swoje pieczęcie.

Sporządzono w Warszawie w dwóch egzemplarzach, każdy w języku polskim i angielskim, przyczem obydwa języki są jednakowo miarodajne, dnia dwudziestego szóstego października tysiąc dziewięćset trzydziestego trzeciego roku.

L. S. *Józef Beck*

Załącznik I.

POLSKA

....

(Urząd wystawiający)

KARTA TOŻSAMOŚCI DLA KOMIWOJAŻERÓW
(ważna na dwanaście miesięcy, włączając dzień wystawienia)

Ważna dla .... Nr. karty tożsamości

Niniejszem poświadcza się, że okaziciel tej karty p. ....

........................urodzony w .... zamieszkały w ....

.... Nr. ...... ulica jest właścicielem ([1]) ....

.... w ....

do celów handlowych ....

....

(lub) jest komiwojażerem, zatrudnionym przez firmę (firmy) ....

.... w ....

która posiada (które posiadają) ([1]) ....

do celów handlowych ....

Okaziciel tej karty zamierza ubiegać się o zamówienia w wvżej wymienionych krajach i dokonywać zakupów dla firmy (firm) wyżej podanej (ych). Niniejszem zaświadcza się, że rzeczona (e) firma (y) jest (są) upoważniona (e) do wykonywania swego (swych) przemysłu i handlu w ....

.... i że z tego tytułu opłaca ona (opłacają one) przewidziane przez prawo podatki.

.... dn. .... 19........

Rysopis okaziciela

Wiek ....

Wzrost ....

Włosy ....

Znaki szczególne ....

Podpis okaziciela

....

Podpis Kierownika firmy (firm)

....

Podpis władzy wystawiającej

(fotografja)

([1]) Oznaczyć przedmioty, albo rodzaj handlu.

N. B. Rubrykę pierwszą formularza należy wypełnić tylko dla kierowników przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego.

Załącznik II.

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANJI I IRLANDJI PÓŁNOCNEJ

....

(Urząd wystawiający)

KARTA TOŻSAMOŚCI DLA KOMIWOJAŻERÓW

(ważna na dwanaście miesięcy, włączając dzień wystawienia)

Ważna dla .... Nr. karty tożsamości

Niniejszem poświadcza się, że okaziciel tej karty p. ....

.... urodzony w .... zamieszkały

w .... Nr. .... ulica ....

jest właścicielem ([1]) ....

w ....

do celów handlowych ....

....

lub) jest komiwojażerem, zatrudnionym przez firmę (firmy) ....

.... w ....

która posiada (które posiadają) ([1]) ....

do celów handlowych ....

Okaziciel tej karty zamierza ubiegać się o zamówienia w wyżej wymienionych krajach i dokonywać zakupów dla firmy (firm) wyżej podanej (ych). Niniejszem zaświadcza się, że rzeczona (e) firma (y) jest (są) upoważniona (e) do wykonywania swego (swych) przemysłu i handlu w ....

.... i że z tego tytułu opłaca ona (opłacają one) przewidziane przez prawo podatki.

.... dn. 19

....

Podpis kierownika firmy (firm)

....

Podpis władzy wystawiającej

Rysopis okaziciela

Wiek ....

Wzrost ....

Włosy ....

Znaki szczególne ....

(fotografja)

....

Podpis okaziciela

([1]) Oznaczyć przedmioty, albo rodzaj handlu.

N. B. Rubrykę pierwszą formularza należy wypełnić tylko dla kierowników przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego.

Zaznajomiwszy się z powyższym układem i załącznikami do niego, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości jak i każde z postanowień w nich zawartych; oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 12 maja 1934 r.

(—) *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów

(—) *J. Jędrzejewicz*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych

(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 lutego 1935 r. Nr. 11, poz. 56).

107.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 lutego 1935 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych układu z dnia 26 października 1933 r. między Polską a Wielką Brytanją o traktowaniu komiwojażerów.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w wykonaniu art. 11 układu między Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej a Jego Królewską Mością Królem Wielkiej Brytanji, Irlandji i Brytyjskich Dominjonów Zamorskich, Cesarzem Indyj, dotyczącego traktowania komiwojażerów i ich próbek, podpisanego wraz z załącznikami I i II w Warszawie dnia 26 października 1933 r., dokumenty ratyfikacyjne powyższego układu wymienione zostały w Londynie dnia 22 stycznia 1935 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 lutego 1935 r. Nr. 11, poz. 57).

108.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 lutego 1935 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 64) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 9 w ust. (1) po wyrazach: „emerytowanego funkcjonarjusza (stałego lub prowizorycznego)" wstawia się wyrazy: „albo przez emerytowanego zawodowego wojskowego";

2) w § 9 ust. (2) po wyrazach: „Emerytowanemu funkcjonarjuszowi stałemu" wstawia się wyrazy: „i emerytowanemu zawodowemu wojskowemu";

3) w § 10 po wyrazach: „Emerytowani funkcjonarjusze państwowi" wstawia się wyrazy: „i emerytowani zawodowi wojskowi".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *L. Kozłowski*

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 lutego 1935 r. Nr. 10, poz. 52).

109.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1935 r.

w sprawie ustalenia stopy opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za 1933 r.

Na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o kosztach nadzoru nad zakładami ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 643) zarządzam co następuje:

§ 1. Stopę opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za 1933 r. ustala się w wysokości 1,5‰ (pro mille) sumy składek brutto zebranych przez zakłady ubezpieczeń w ciągu roku 1933.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lutego 1935 r. Nr. 12, poz. 65).

110.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 lutego 1935 r.

o ustaleniu kosztów własnych, opłaty monopolowej oraz cen sprzedażnych spirytusu na cele konsumcyjne i wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Na podstawie art. 14, 23, 41, 42, 43 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) w brzmieniu rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 863) zarządzam co następuje:

§ 1. 1. Opłatę monopolową łącznie z udziałem związków komunalnych i samorządu wojewódzkiego od 1 litra spirytusu 100° na cele konsumcyjne wyrobionego w kraju ustala się w wysokości . . . . . . zł 4,50
a dodatek do tej opłaty, o którym mowa w art. 42 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. w wysokości . . . . . . zł 1,10

2. Opłatę monopolową od spirytusu sprowadzonego z zagranicy lub z obszaru w. m. Gdańska do celów wyszczególnionych w § 2 rozporządzenia niniejszego oraz od spirytusu zawartego w wyrobach wymienionych w § 2, sprowadzonych z zagranicy lub z obszaru w. m. Gdańska, ustala się za 1 litr 100° w wysokości . . . . zł 5,60

§ 2. Cenę sprzedażną spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych, esencyj, konserwacji napojów winnych i soków oraz wszelkich artykułów spożywczych, wydanego do naczyń odbiorcy w składzie, wskazanym przez Państwowy Monopol Spirytusowy ustala się za 1 litr 100° w wysokości . . zł 7.50

W cenie tej mieści się koszt własny spirytusu oczyszczonego na cele konsumcyjne w wysokości zł 1,90 za 1 litr spirytusu 100°.

§ 3. Do cen ustalonych w § 2 rozporządzenia niniejszego dolicza się za spirytus podwójnie oczyszczony zł 0,20, a za luksusowy zł 0,35 od 1 litra spirytusu 100°.

§ 4. 1. Detaliczne ceny sprzedażne wyrobów monopolowych konsumcyjnych łącznie z butelką ustala się, jak następuje:

Rodzaj wyrobów	1 L	0,75 L	0,50 L	0,25 L	0,10 L
	z ł o t y c h				
a) **wódki czyste**					
zwykła					
mocy 35°	3,00	—	1,55	0,85	0,35
mocy 40°	3,70	—	1,90	1,00	0,40
mocy 45°	4,10	—	2,10	1,10	0,50
wyborowa					
mocy 40°	4,40	—	2,25	1,15	—
mocy 45°	4,90	3,75	2,50	1,30	—
luksusowa					
mocy 45°	6,00	4,50	3,00	—	—
b) **spirytus na cele domowo-lecznicze**					
mocy 90°	8,50	—	4,30	—	0,90
mocy 95°	9,00	—	4,55	2,35	1,05

2. Wódki czyste: zwykła o mocy 35°, wyborowa o mocy 40°, spirytus na cele domowo-lecznicze o mocy 90° we wszystkich pojemnościach oraz wódka wyborowa o mocy 45° i luksusowa o mocy 45° w naczyniach o pojemności 0,75 litra będą sprzedawane w miarę posiadanych zapasów.

§ 5. W celu wykonania art. 44 ust. 1 lit. b) wymienionego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, ustala się cenę 1 litra spirytusu luzem na cele domowo-lecznicze łącznie z opłatą monopolową w wysokości zł 8,20.

§ 6. 1. Wynikająca ze zmiany ceny różnica wartości zapasów, tak w postaci spirytusu, jak i półfabrykatów, znajdujących się w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego w fabrykach wódek gatunkowych, będzie zbonifikowana przez Państwowy Monopol Spirytusowy w towarze. Stwierdzenia tych zapasów dokonają organa skarbowe.

2. Nie podlegają bonifikacie zapasy w wolnych składach oraz zapasy zbutelkowanych wyrobów gotowych w fabrykach wódek.

§ 7. 1. W okresie od dnia 25 lutego do dnia 1 marca 1935 r. włącznie detalicznym sprzedawcom napojów alkoholowych przysługuje prawo dostarczenia posiadanych zapasów wyrobów monopolowych do właściwych hurtowni w celu wymiany na odpowiednią (ust. 2) ilość wyrobów po nowej cenie. Wymiana ta nastąpi po protokólarnem stwierdzeniu przez kontrolę skarbową na miejscu w hurtowniach ilości wyrobów dostarczonych do wymiany. Związane z wymianą koszty przewozu ponosi detalista.

2. Za dostarczoną do wymiany przez detalicznych sprzedawców ilość wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego hurtownie wydadzą detaliście bezpłatnie ilość wyrobów obliczoną po cenie detalicznej, ustalonej rozporządzeniem niniejszem, odpowiadającą wartości tych wyrobów, obliczonych po dotychczasowej cenie detalicznej. Wyroby wydane wzamian dostarczonych przez detalistę mają mieć skasowaną na etykiecie cenę przez jej przekreślenie tuszem, przyczem detalista nie może odmówić przyjęcia zpowrotem dostarczonych przez siebie do wymiany wyrobów po skasowaniu na nich cen w sposób wyżej wskazany. Niepokrywające się towarem kwoty do 50 gr będą wypłacane gotówką.

3. Wyroby z nieskasowanem oznaczeniem uprzednio obowiązujących cen mogą być sprzedawane po tych cenach (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 września 1932 r. — Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 704) do dnia 27 lutego 1935 r. włącznie; po upływie tego terminu niesprzedane bądź niezamienione w sposób powyższy wyroby mają być sprzedawane tylko po cenach, ustalonych w rozporządzeniu niniejszem.

§ 8. Wynikająca ze zmiany cen różnica wartości zapasów wyrobów monopolowych, znajdujących się w hurtowniach prywatnych w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, będzie zbonifikowana przez Państwowy Monopol Spirytusowy w towarze; stwierdzenia stanu zapasów w tych hurtowniach dokonają pracownicy Państwowego Monopolu Spirytusowego. Państwowy Monopol Spirytusowy zwróci również hurtowniom różnicę w towarze, wynikającą z dokonanych, w myśl § 7, rozliczeń z detalistami.

§ 9. Wysłane przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego przesyłki wyrobów monopolowych, nadeszłe do hurtowni po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego, powinny być niezwłocznie zgłoszone właściwym organom kontroli skarbowej, które stwierdzą ilość, rodzaj i pojemność wyrobów zawartych w przesyłce, dokonają skasowania na etykietach cen uprzednio obowiązujących i po sporządzeniu protokółu z tych czynności — prześlą go właściwej wytwórni Państwowego Monopolu Spirytusowego, celem dokonania bonifikaty, o której mowa w § 8.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 24 lutego 1935 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 704) oraz z dnia 9 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 110).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 lutego 1935 r. Nr. 13, po. 70).

111.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lutego 1935 r.

o zmianie taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 617) zarządzam co następuje:

§ 1. W cenniku załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr. 119, poz. 978), w brzmieniu ustalonem rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 132) i z dnia 7 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 747) o zmianie taryfy na wyroby tytoniowe wprowadza się następujące zmiany:

1. w punkcie I 2 b) 1 skreśla się po słowie „Caporal" przecinek i słowa: „Śląski Rarytas, Pomorski Rarytas", natomiast po wyrazach „Sport" . . . . . 5 gr" dodaje się wyrazy: „Śląski i Pomorski Rarytas . . . . 4,5 gr";

2. w punkcie I 2 b) 2 po wyrazie „Pani" skreśla się przecinek i wyraz „Bridge", po wyrazie „Damskie" skreśla się przecinek i wyraz „Avanti", po wyrazie „Aromatica" dodaje się przecinek i wyraz „Avanti", a po wyrazie „Wanda" cyfrę „1,5 gr" zastępuje się cyfrą: „1,25 gr";

3. w punkcie I 3 b) 1 po wyrazie „Kresowy" cyfrę: „28 zł" zastępuje się cyfrą: „24 zł" i dodaje się wyrazy:

„Machorka Najprzedniejsza . . . . 15 zł 20 gr";

4. w punkcie I 3 b) 2 po wyrazach: „Skrętki zwyczajne, Skrętki śląskie" cyfrę: „84 gr" zastępuje się cyfrą: „96 gr".

§ 2. Skreślone z cennika w myśl § 1 pkt. 2 niniejszego rozporządzenia papierosy „Bridge", będą sprzedawane do wyczerpania ich zapasów po cenie 5 gr za sztukę.

§ 3. Zapasy niżej wymienionych gatunków cygar będą sprzedawane do wyczerpania tych zapasów po cenach następujących:

cygara „Regalia"	po	1 zł	30	gr	za	sztukę
„ „Delicias"	„	1 „	30	„	„	„
„ „Commerciales" .	„	„	40	„	„	„
„ „Original"	„	„	30	„	„	„
„ „Silesia"	„	„	20	„	„	„
„ „Soledad"	„	„	20	„	„	„

§ 4. Przepisy § 3 rozporządzenia niniejszego wchodzą w życie w 20 dni po dniu ogłoszenia, przepisy §§ 1 i 2 w stosunku do papierosów: „Bridge", „Avanti" i „Wanda" oraz tytoniu „Kresowy" — w 7 dni po dniu ogłoszenia, przepisy zaś § 1 w stosunku do tytoni: „Machorka Najprzedniejsza", „Skrętki zwyczajne, Skrętki śląskie" oraz papierosów: „Śląski i Pomorski Rarytas" — z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 lutego 1935 r. Nr. 13, poz. 71).

112.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 lutego 1935 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, o zniżkach celnych na śledzie.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się, co następuje:

§ 1. Niżej wyszczególnione towary, sprowadzane przez porty polskiego obszaru celnego, podlegają cłu zniżonemu w następującej wysokości:

Pozycja taryfy celnej przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone w złotych
116 z uwagi do p. 3	Śledzie żywe, świeże nieżywe (mrożone, śnięte) od 100 kg	1.—
117 uwaga 1	Śledzie solone:	
	a) w beczkach, od 1/1 beczki	16.—
	b) w półbeczkach, od 1/2 beczki	8.—

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 marca 1935 r. i obowiązuje do dnia 15 marca 1935 r. włącznie.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 lutego 1935 r. Nr. 14, poz. 80).

113.

INSTRUKCJA MINISTRA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1935 r.

wydana w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie postępowania przy odprawach celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorjalności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych specjalnych oraz urzędów konsularnych.

Na podstawie § 14 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 90, poz. 820), wydaje się instrukcję następującą:

§ 1. 1) O mającem nastąpić przybyciu do polskiego obszaru celnego zwierzchnika państwa obcego Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadamia zawczasu Ministerstwo Skarbu, które wydaje odpowiednie zarządzenie.

2) Wszelkie przesyłki nadchodzące dla zwierzchników państw obcych i ich otoczenia podczas pobytu na polskim obszarze celnym, podlegają zwolnieniu od należności celnych przez Ministerstwo Skarbu na skutek zawiadomienia Ministerstwa Spraw Zagranicznych o nadejściu i przeznaczeniu tych przesyłek.

§ 2. 1) Jako przedmioty przeznaczone do użytku służbowego uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych specjalnych oraz zawodowych urzędów konsularnych, mogą być zwalniane od należności celnych:

a) godła państwowe (chorągwie, pieczęcie i t. d.),

b) urzędowe dokumenty i druki,

c) przybory kancelaryjne,

d) urządzenia biurowe.

2) Inne przedmioty, niż wymienione w ust. 1, mogą być zwolnione od cła na podstawie każdorazowego pozwolenia Ministerstwa Skarbu.

3) Konsulowie honorowi korzystają ze zwolnienia od należności celnych przedmiotów wymienionych w ust. 1-a i b; inne przedmioty mogą być zwolnione od należności celnych na podstawie każdorazowego pozwolenia Ministerstwa Skarbu.

§ 3. Przesyłki wymienione w § 2 ust. 1 oraz ust. 3 zdanie pierwsze zwalniać będą od należności celnych urzędy celne, znajdujące się w miejscu siedziby lub w miejscu najbliższem siedziby przedstawicielstwa, misji lub urzędu konsularnego, na podstawie zaświadczeń szefów przedstawicielstw, misyj oraz urzędów konsularnych lub ich zastępców; forma tych zaświadczeń jest dowolna.

§ 4. Szefowie uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych specjalnych oraz członkowie personelu dyplomatycznego tychże przedstawicielstw i misyj, którzy zgłoszeni zostali urzędowo w tym charakterze w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, mają prawo do korzystania ze zwolnienia od należności celnych:

a) rzeczy przesiedlenia, które oni i ich rodzina przewożą w związku z objęciem stanowiska na polskim obszarze celnym,

b) przedmiotów nadchodzących pod ich adresem i przeznaczonych do osobistego ich użytku.

§ 5. Te same uprawnienia przysługują następującym osobom, korzystającym obecnie z przywilejów dyplomatycznych:

a) mającym siedzibę na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego:

1. Prezydentowi Górnośląskiej Komisji Mieszanej, dwom niemieckim członkom tejże Komisji, sekretarzom i kierownikom biura Komisji;

2. Prezydentowi Górnośląskiego Trybunału Rozjemczego, niemieckiemu sędziemu rozjemczemu, sekretarzowi i kierownikowi biura Trybunału;

3. Przedstawicielowi Państwa Niemieckiego przy Górnośląskiej Komisji Mieszanej i Górnośląskim Trybunale Rozjemczym;

4. niemieckiemu członkowi Naczelnego Komitetu Kolei Górnośląskich;

b) mającym siedzibę na obszarze W. M. Gdańska:

1. Wysokiemu Komisarzowi Ligi Narodów w Gdańsku;

2. Prezydentowi Rady Portu i Dróg Wodnych w Gdańsku;

3. Prezesowi niemiecko - polsko - gdańskiego Sądu Rozjemczego do spraw ruchu tranzytowego w Gdańsku, niemieckiemu sędziemu i jego zastępcy;

4. Agentowi Rządu Niemieckiego przy niemiecko-polsko-gdańskim Sądzie Rozjemczym do spraw ruchu tranzytowego w Gdańsku;
dzić należy oddzielny rejestr, w rejestrze zaś dla

c) nadto wolność celna przysługuje delegowanym w urzędowym charakterze na stałe lub czasowo do polskiego obszaru celnego przedstawicielom i członkom:

1. Sekretarjatu Generalnego Ligi Narodów i Międzynarodowego Biura Pracy;

2. Trybunału Rozjemczego w Hadze;

3. Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej;

4. innych instytucyj międzynarodowych na zasadzie zawartych umów międzynarodowych.

§ 6. 1) Rzeczy przesiedlenia należące do osób wymienionych w § 4 i § 5 lit. c, zwalnia od należności celnych Ministerstwo Skarbu, rzeczy przesiedlenia należące do osób wymienionych w § 5 lit. a i b, zwalniają od należności celnych Dyrekcje Ceł w Mysłowicach i Gdańsku, zależnie od siedziby adresata.

2) Zwolnienie od należności celnych rzeczy przesiedlenia następuje na podstawie zaświadczenia Ministerstwa Spraw Zagranicznych, stwierdzającego, że dana przesyłka stanowi rzeczy przesiedlenia jednej z wymienionych w § 4 i 5 osób w związku z objęciem przez nią stanowiska służbowego na polskim obszarze celnym.

§ 7. 1) Przedmioty przeznaczone do osobistego użytku, wymienione w § 4 lit. b, zwalniają od należności celnych wyznaczone urzędy celne we własnym zakresie na podstawie zaświadczeń, wydawanych z książeczek blokowych przez przedstawicielstwa dyplomatyczne lub misje zagraniczne specjalne, stwierdzających, że przesyłka jest przeznaczona do osobistego użytku członka przedstawicielstwa lub misji.

2) Zaświadczenia te powinny być podpisywane przez szefa przedstawicielstwa lub misji, względnie przez jego zastępcę i opatrzone pieczęcią urzędową przedstawicielstwa lub misji.

3) Książeczki blokowe przygotowuje Ministerstwo Skarbu a Ministerstwo Spraw Zagranicznych wydaje je uprawnionym osobom. Wzór zaświadczenia podany jest w załączniku.

§ 8. 1) W okresie dwóch lat od daty odprawy celnej zwolnione od należności celnych przedmioty, wymienione w § 4, mogą być odstępowane innym osobom niekorzystającym z wolności celnej tylko po uprzedniem uiszczeniu wymierzonych przez urząd celny należności celnych.

2) Przy odprawie celnej samochodów, odstępowanych przez upływem dwuletniego okresu od daty pierwotnej odprawy (ust. 1), Ministerstwo Skarbu może zezwolić na:

a) pobranie cła według stawki konwencyjnej, jeżeli znaki i marka samochodu lub inne dowody wskazują niewątpliwie, że samochód został wyprodukowany w kraju traktatowym,

b) ustalenie wartości samochodu potrzebnej do wymiaru cła, według stanu, w jakim się znajduje w czasie zgłoszenia urzędowi celnemu do odprawy, na podstawie opinji biegłych, powołanych przez urząd celny na koszt strony. Wartość określa się bez doliczenia do niej należności celnych.

3) Ministerstwo Skarbu może w poszczególnych przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie zezwolić na odstąpienie zwolnionych od należności celnych przedmiotów, przed upływem dwuletniego okresu, bez obowiązku uiszczenia należności celnych.

4) Przepisy ust. 1 i 3 nie mają zastosowania do zwolnionych od należności celnych artykułów, stanowiących przedmiot monopolu państwowego lub podlegających opłatom monopolowym, podatkom pośrednim i innym opłatom wewnętrznym; wymienione artykuły mogą być odstępowane innym osobom, niekorzystającym z wolności celnej, tylko za każdorazowem zezwoleniem Ministerstwa Skarbu i pod warunkiem uiszczenia przypadających należności celnych i opłat wewnętrznych według stanu w chwili zgłoszenia do odprawy celnej.

§ 9. 1) Do odprawy celnej przesyłek, wymienionych w § 4, wyznacza się urząd celny w Warszawie.

2) Wyjątek stanowią przesyłki, przeznaczone dla osób, korzystających z przywilejów dyplomatycznych, a mających swą siedzibę na górnośląskiej części Województwa Śląskiego oraz na obszarze W. M. Gdańska. Przesyłki te dla osób zamieszkałych w górnośląskiej części Województwa Śląskiego podlegać będą odprawie celnej w urzędzie celnym w Katowicach, a na obszarze W. M. Gdańska w urzędzie celnym na głównym dworcu kolejowym (Haupbahnhof) w Gdańsku.

§ 10. Urzędy celne prowadzą rejestry zwolnień od należności celnych, przesyłek wymienionych w § 4 lit. b, niniejszej instrukcji, przyczem

dla każdego przedstawicielstwa lub misji prowakażdego członka — oddzielne konto.

§ 11. 1) Rzeczy przesiedlenia personelu przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych i misyj zagranicznych specjalnych, nie korzystającego z przywilejów dyplomatycznych, oraz rzeczy przesiedlenia personelu urzędów konsularnych będą zwalniały od należności celnych na ogólnych zasadach właściwe Dyrekcje Ceł na podstawie wniosków szefów przedstawicielstw, misyj i urzędów konsularnych lub ich zastępców, a stwierdzających, że przywożone ruchomości stanowią rzeczy przesiedlenia funkcjonarjusza, przydzielonego do placówki, znajdującej się na polskim obszarze celnym; wnioski takie zastępują wymagane ogólnemi przepisami celnemi potwierdzenia i uwierzytelnienia spisów rzeczy przesiedlenia.

2) Odprawy celnej rzeczy przesiedlenia osób wymienionych w ust. 1 dokonywać będą urzędy celne znajdujące się w miejscu siedziby lub w miejscu najbliższem siedziby przedstawicielstwa dyplomatycznego, misji lub urzędu konsularnego.

§ 12. Przesyłki zwalniane od należności celnych na podstawie niniejszych przepisów są wolne również od opłat monopolowych, podatków pośrednich i innych opłat wewnętrznych i ograniczeń przywozowych.

§ 13. Odprawy celnej przesyłek dokonywa się na podstawie zgłoszenia ustnego w obecności adresata lub osoby w tym celu przez niego wyznaczonej.

§ 14. W myśl postanowień art. 42 ust. 5 prawa celnego rewizji celnej nie podlegają:

a) przedmioty przeznaczone do użytku zwierzchników państw obcych i ich otoczenia podczas ich pobytu na polskim obszarze celnym,

b) przesyłki urzędowe (nadchodzące i wysyłane) przedstawicielstw państw obcych i misyj dyplomatycznych oraz obcych urzędów konsularnych, tudzież osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych opatrzone pieczęcią urzędową ministerstwa spraw zagranicznych państwa obcego, zagranicznego przedstawicielstwa dyplomatycznego lub konsularnego państwa obcego, Sekretarjatu Generalnego Ligi Narodów, Międzynarodowego Biura Pracy, Trybunału Rozjemczego w Hadze, Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej;

c) przesyłki urzędowe Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej (nadchodzące i wysyłane), opatrzone pieczęcią urzędową: tegoż Ministerstwa, polskich ambasad, poselstw, urzędów konsularnych i misyj specjalnych zagranicą, względnie pieczęcią osób i instytucyj wymienionych w punkcie b);

d) z zastrzeżeniem wzajemności rzeczy przesiedlenia oraz bagaże, należące do osób zajmujących stanowiska dyplomatyczne w służbie państw obcych, jak również osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych i specjalnych na mocy umów międzynarodowych.

§ 15. 1) Osoby przewożące przesyłki wymienione w § 14 lit. b i c (kurjerzy dyplomatyczni) powinni posiadać na te przesyłki listy kurjerskie lub też laisser-passer, jeżeli dane państwo nie używa listów kurjerskich. Brak napisu „Expedition officielle' na przesyłkach wymienionych w § 14 lit. b i c, jak również adresowanie na nazwisko szefów placówek dyplomatycznych, misyj zagranicznych specjalnych lub placówek konsularnych, zamiast na same placówki lub misje, nie zmienia urzędowego charakteru danej przesyłki.

§ 16. Za bagaże nie podlegające rewizji celnej w myśl § 14 lit. d należy uważać te przedmioty, które osoba zajmująca stanowisko dyplomatyczne w służbie państw obcych, lub korzystająca z przywilejów dyplomatycznych i specjalnych na mocy umów międzynarodowych przewozi się ze sobą w czasie podróży i zadeklaruje je jako do niej należące. Podstawą zwolnienia od rewizji jest w takich przypadkach paszport dyplomatyczny zaopatrzony w polską wizę dyplomatyczną. Na podstawie porozumień międzynarodowych należy uznać niezaopatrzone w polską wizę dyplomatyczną paszporty dyplomatyczne tych państw, z któremi zawarte zostały porozumienia o wzajemnem zniesieniu wiz na paszportach dyplomatycznych. Państwami temi są obecnie: Anglja, Austrja, Czechosłowacja, Estonja, Finlandja, Holandja, Jugosławja, Łotwa, Rumunja, Szwajcarja, Węgry i Włochy.

§ 17. Odprawa osób i przedmiotów wymienionych w niniejszej instrukcji ma pierwszeństwo przed innemi odprawami.

§ 18. 1) Instrukcja niniejsza obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1935 r.

2) Jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 września 1926 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie postępowania przy odprawach celnych przedmiotów przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorjalności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz obcych zawodowych urzędów konsularnych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 23, poz. 270).

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 19 lutego 1935 r. Nr. 41, poz. 55).

Załącznik do instrukcji z dnia 31 stycznia 1935 r. (poz. 113).

ZAŚWIADCZENIE Nr ....
Certificat

W celu zwolnienia od należności celnych
en vue de la franchise
przesyłki
de l'envoi ....

....

....

....

....

....

....

....

przeznaczonej dla P. ....

destiné à l'usage de Mr. ....

....

....

....

....

....

....

.... dn. 19
le

ZAŚWIADCZENIE Nr
CERTIFICAT

W celu zapewnienia wolności celnej osobom korzystającym z przywilejów dyplomatycznych en vue de faire bénéficier les personnes jouissant des privilèges diplomatiques de la franchise de douane

(1) ....

.... zaświadcza, że przesyłka
certifie que l'envoi

(2) ....

....

....

....

.... jest przeznaczona do osobistego użytku
est destiné à l'usage personnel

(3) P.
Mr. ....

korzystającego z wolności celnej w myśl art. 22 ust. I p. 2—b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610). bénéficiant de la franchise de douane en vertu de l'article 22 alinéa 1 p. 2—b du décret du Président de la Republique de Pologne relatif au droit douanier, en date du 27 octobre 1933 (Journal des Lois de la R. P. No 84 pos. 610).

Uwagi: .... dn. .... 19 ....
Remarques: le

wymienić:
citer

1) Przedstawicielstwo, misję
Mission diplomatique ou autre mission etrangère
2) Znaki i numery, ilość sztuk, wagę, rodzaj towaru
Marques et numéros, nombre de collis, poids, marchandise.
3) Imię i nazwisko, stanowisko służbowe
Nom et prénom, rang de service

....
(Podpis)
(signature)

L. S.

114.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 16 lutego 1935 r.

o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi w ciągu kampanji 1935/36 na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu).

Na podstawie art. 28 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586), ustala się ilość spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi z produkcji gorzelni rolniczych w okresie kampanji 1935/36 r. na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu), na 20 miljonów litrów spirytusu 100° (dwadzieścia miljonów litrów).

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 lutego 1935 r. Nr. 44, poz. 59).

115.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 11 stycznia 1935 r.

o sprostowaniu błędu w tłumaczeniu polskiem tekstu francuskiego konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Turcją.

Na podstawie art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18), w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89), prostuje się błąd w tłumaczeniu polskiem tekstu francuskiego konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Turcją, podpisanej w Ankarze dnia 29 sierpnia 1931 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 82, poz. 753 i 754) a mianowicie: na stronie 1483-ej w kolumnie: Nazwa Towaru Ex 552 wiersz 7 od góry zamiast wyrazów „wyroby fajansowe" powinno być „wyroby żelazne emaljowane osobno niewymienione".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 lutego 1935 r. Nr. 12, poz. 68).

116.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lutego 1935 r.

L. D. I. 6395/1/35

w sprawie wydawnictwa „Rocznik Polityczny i Gospodarczy" na rok 1935.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, wszystkich Urzędów Skarbowych, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Urzędów Opłat Stemplowych, wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich Urzędów Celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że Polska Agencja Telegraficzna wzorem lat ubiegłych wydaje również na rok 1935 „Rocznik Polityczny i Gospodarczy", przyczem w wydaniu tem zarówno treść jak forma rocznika uległy gruntownej rekonstrukcji.

Rocznik, zawierający około 1000 stron druku, formatu normalnej książki, obejmować będzie obecnie całkowity i aktualny, encyklopedycznie potraktowany zbiór wiadomości ze wszystkich dziedzin życia państwowego.

Wydawnictwo powyższe poświęca szczególną uwagę organizacji administracji państwowej, której znajomość jest potrzebna każdemu pracownikowi państwowemu.

„Rocznik Polityczny i Gospodarczy" na rok 1935 można nabyć po ulgowej cenie 10 zł za egzemplarz w P. A. T. (Warszawa, ul. Miodowa 22, P. K. O. Nr. 30131).

Równocześnie nadmienia się, że postanowienia okólnika z dn. 7.III.1931 N. D. I. 1449/2/31 w sprawie zakazu zbiórek w lokalach urzędowych odnoszą się analogicznie do omawianej wyżej sprawy.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Tadeusz Lechnicki*

117.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 lutego 1935 r.

L. D. V. 29012/4/34

w sprawie obowiązku podatkowego ekspedytorów kolejowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 września 1932 r. 1 K. 693/32, orzekającym, że ekspedytor kolejowy, trudniący się osobiście ekspedycją towarów, jest pośrednikiem handlowym w rozumieniu cz. II lit. D. kat. II-b taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716) i ma obowiązek nabycia świadectwa przemysłowego dla zajęć przemysłowych, gdyż w myśl art. 5 p. 5 tejże ustawy, jako działający w imieniu i na rachunek osób trzecich, wykonywa funkcje pośrednictwa handlowego, — Ministerstwo Skarbu poleca pociągnąć dotychczas nieopodatkowanych ekspedytorów kolejowych do obowiązku opłacania podatku przemysłowego zarówno w formie świadectw przemysłowych, jak i w postaci podatku od obrotu, od roku 1935 począwszy.

Zarazem zaznacza się, że wobec przytoczonego wyroku Sądu Najwyższego poprzednio wydane wyjaśnienia w sprawie obowiązku podatkowego ekspedytorów kolejowych utraciły swą moc.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko*

118.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 lutego 1935 r.

L. D. V. 45024/3/34

w sprawie inwalidów wojennych — podatku od lokali (p. 8 art. 3) — podatku od nieruchomości (p. 8 art. 2).

Do

wszystkich Izb Skarbowych.

Na zasadzie ust. 1 art. 71 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 699) zawieszone zostało prawo do zaopatrzenia pieniężnego inwalidom wojennym o utracie zdolności zarobkowej poniżej 25% pochodzącym:

a) z b. armij państw zaborczych,
b) z formacyj obcych, uznanych za takie przez Państwo Polskie, które walczyły w obronie Polski przeciw państwom nieprzyjacielskim,

z wyjątkiem inwalidów:

1) pobierających dodatek na pielęgnację (art. 14),
2) wyszczególnionych w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 933).

Zawieszenie jednak powyższego prawa jest tylko czasowe, gdyż na mocy ust. 3 powołanego wyżej art. 71 Rada Ministrów upoważnioną jest do całkowitego lub częściowego uchylenia postanowień ust. 1 tegoż artykułu.

Skoro zatem zawieszenie powyższego prawa ma charakter czasowy a nie trwały — nie mogą też powstać żadne przeszkody prawne do dalszego zwalniania wymienionych inwalidów od podatku od lokali na zasadzie p. 8 art. 3 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 718), o ile inwalidzi ci:

1) zajmują lokale do 2 izb,
2) wykażą się dekretem przyznania im renty inwalidzkiej.

Odmiennie natomiast przedstawia się pod względem prawnym sprawa pobierania na zasadzie art 19 i 22 powołanej wyżej ustawy rent wdowich względnie sierocych przez wdowy i sieroty pozostałe po wymienionych inwalidach i to zarówno o utracie zdolności zarobkowej poniżej 25%, jak też i o utracie tejże zdolności o conajmniej 25%.

Stosownie do postanowień obu tych artykułów w związku z art. 71 omawianej ustawy o zaopatrzeniu inwalidzkiem, oraz w związku z art. 3 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. prawo do **pobierania** tych rent uzależnione jest od istnienia pewnych ustawowo przewidzianych warunków, w braku zajścia których prawo to im nie służy.

Wdowom zatem i sierotom po wymienionych inwalidach przysługiwać może zwolnienie od podatku od lokali w tych tylko wypadkach, gdy **pobierają** renty wdowie względnie sieroce.

Z uwagi jednak, że niepobierające rent wdowy i sieroty pozostałe po wymienionych inwalidach zasadniczo należą do rzędu najsłabszych ekonomicznie płatników podatku od lokali — winny urzędy skarbowe na wniesione przez nie podania jaknajśpieszniej przeprowadzać odpowiednie dochodzenia celem stwierdzenia ich zdolności płatniczej i następnie stosownie do wyniku umarzać wymierzony im podatek od lokali w ramach kompetencji zakreślonej w ust. 4 § 100 rozporządzenia wykonawczego z dnia 19 września 1934 r. do Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821).

Zarazem zauważa się, że w wypadkach, gdy inwalidzi posiadają domy mieszkalne związane z produkcją rolną, położone na terenach gmin wiejskich, niektóre władze wymiarowe nie zwalniają tych budynków od państwowego podatku od nieruchomości, wychodząc z założenia, że dochodem głównym tych inwalidów jest pobierana renta a nie dochód z gospodarstwa rolnego.

Zapatrywanie to jest nieuzasadnione z uwagi na następujące postanowienia omawianej ustawy:

1) art. 33 pod lit. d) i e) określa minimum dochodu względnie minimum warsztatu pracy na roli, powyżej którego pobieranie rent przez inwalidów względnie wdowy po nich i sieroty ulega zawieszeniu,

2) art. 27 ust. 1 postanawia, że zaopatrzenia pieniężne z tejże ustawy wolne są od wszelkich podatków państwowych i samorządowych.

Z postanowień tych wynika, że renty w istocie swej mają charakter alimentacyjny, gdyż mogą być pobierane tylko w razie nieposiadania pewnego unormowanego minimum egzystencji i ze swego charakteru zwolnione są od wymienionych wyżej podatków.

Renty zatem jako posiadające powyższy charakter nie mogą być stawiane narówni z dochodem płynącym z jakiegokolwiek źródła dochodu.

Wobec tego omawiane domy inwalidów mogą być traktowane tylko jako związane z produkcją rolną, o ile tego swego charakteru nie utracą z jakichkolwiek przyczyn.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski*

119.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 lutego 1935 r.

L. D. V. 5088/1/35

w sprawie ograniczenia do 25% zajęcia należności u rolników z tytułu sprzedaży koni remontowych dla wojska.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 11 października 1934 r. L. D. V. 33310/1/34 w sprawie zajmowania należności u rolników z tytułu bezpośrednich dostaw wojskowych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż narówni z bezpośredniemi dostawami, podlegającemi postanowieniom powołanego okólnika, traktować należy i sprzedaż przez rolników koni remontowych dla wojska.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

120.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lutego 1935 r.

L. D. V. 7242/1/35

w sprawie niewłaściwego pobierania kosztów egzekucyjnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że w okręgach niektórych urzędów skarbowych organy egzekucyjne pobierają koszty egzekucyjne niezgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. z roku 1932 Nr. 62, poz. 580) oraz wyjaśnieniem Ministerstwa Skarbu z dnia 24 sierpnia 1932 r. L. D. V. 34308/1.

W szczególności niewłaściwie pobierane są koszty egzekucyjne:

a) za każdą powtarzającą się czynność egzekucyjną tego samego rodzaju, dokonywaną na podstawie jednego tytułu wykonawczego, np. za dwukrotne zajęcie lub pobór należności, podczas gdy w myśl powołanego wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu za kilkakrotne czynności tego samego rodzaju należy pobierać koszty egzekucyjne tylko raz jeden,

b) koszty egzekucyjne za przeprowadzenie licytacji pobiera się od sumy zaległości, a nie od sumy uzyskanej ze sprzedaży z licytacji, a zatem niezgodnie z p. 2 uwagi I do tabeli opłat, załączonej do § 57 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów o postępowaniu egzekucyjnem,

c) za upomnienie, mimo iż płatnik uiścił zaległość przed otrzymaniem upomnienia.

W związku z ujawnieniem wymienionych wyżej nieprawidłowości izby skarbowe wydadzą zarządzenie, aby urzędnicy izby przy okazji inspekcji urzędów skarbowych zwracali szczególną uwagę na prawidłowy pobór kosztów egzekucyjnych.

W razie ujawnienia dalszych nieprawidłowości, winnych należy pociągnąć do odpowiedzialności służbowej.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
w sprawie zmiany godzin urzędowania w urzędach celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości zmiany godzin urzędowania, zaprowadzone w następujących urzędach celnych:

Urząd Celny w Mikaszewiczach:

w porze letniej i zimowej:

od godz. 9 do 13 i od godz. 15 do 19;

Urząd Celny w Nowem nad Wisłą:

w porze letniej:

w dni powszednie od godz. 6 do 11.30 i od godz. 14 do 17. W niedziele i święta od godz. 6 do 11.30 i od godz. 14 do 16;

w porze zimowej:

w dni powszednie od godz. 7 do 11.30 i od godz. 14 do 17. W niedziele i święta od godz. 7 do 11.30 i od godz. 14 do 16;

Urząd Celny w Zamostnem:

w porze letniej:

w dni powszednie od godz. 7 do 12 i godz. 14 do 19. W niedziele i święta od godz. 7 do 9 i od godz. 14 do 16;

w porze zimowej:

w dni powszednie od godz. 8 do 12 i godz. 13 do 17. W niedziele i święta od godz. 8 do 9 i od godz. 14 do 16;

Posterunek Celny w Uzdowie:

w porze letniej i zimowej:

w poniedziałki, wtorki i soboty od godz. 9 do 10 i od godz. 15 do 17. W niedziele i święta od godz. 9 do 12 i od godz. 15 do 17.

Komunikat
w sprawie udzielenia Firmie „Centropapier" Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych drogą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu decyzją z dnia 12 lutego 1934 r. L. D. V. 2763/5 udzieliło Firmie „Centropapier" Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych: 1) od pokwitowań wystawianych przez powyższą Spółkę, 2) od wyciągów z konta, przez nią wystawianych, 3) od pism, stwierdzających umowy o dostawę, zawierane przez powyższą Spółkę w charakterze dostawcy, 4) od rachunków przez Spółkę wystawianych — w sposób wskazany w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349) — w brzmieniu, ustalonem w § 192 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), a mianowicie przez wytwarzanie znaków stemplowych zapomocą maszyny do stemplowania, nabytej od Zygmunta Bobownika w Warszawie, należącej do typu II, opisanego w decyzji Ministerstwa Skarbu z dnia 13 listopada 1933 r. L. D. V. 42717/5, która została ogłoszona w Nr. 32 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z r. 1933 i zaopatrzonej w numer fabryczny 16.

Ministerstwo Skarbu zezwoliło, aby znaki stemplowe celem uiszczenia opłat od rachunków, wymienionych pod 4), były wytłaczane nie na oryginalnych rachunkach, wydawanych klientom, ale na odpisach, które będzie przechowywała wymieniona Firma.

Powyższe zezwolenie jest zaopatrzone w Nr. licencji A-5.

Wymieniona Firma jest uprawniona do uiszczania opłat stemplowych w sposób wyżej wskazany, począwszy od dnia 10 maja 1934 r.

Komunikat
w sprawie płatności podatków bezpośrednich w miesiącu marcu 1935 r.

Następujące podatki są płatne:

1) do 15 marca — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935 w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w lutym 1935 r., przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji i przemysłowe I — V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 15 marca IV-ta zaliczka kwartalna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1934, przez pozostałe przedsiębiorstwa, niewymienione w punkcie 1 i nieopłacające zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu oraz samodzielne wolne zajęcia zawodowe i zajęcia przemysłowe;

3) do 15 marca — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych, w wysokości przypadającej od dochodu osiągniętego przez notarjuszy (rejentów) i pisarzy hipotecznych w lutym 1935 r.;

4) do 1 marca — przedpłata na podatek dochodowy na rok 1935, przez osoby fizyczne i spadki wakujące, obowiązane do składania zeznań o dochodzie, lecz nie prowadzące prawidłowych lub uproszczonych ksiąg;

5) do 1 kwietnia — przedpłata na podatek dochodowy na rok 1935, przez osoby fizyczne i spadki wakujące, prowadzące prawidłowe lub uproszczone księgi;

6) do dnia 7 marca — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w lutym 1935 r.;

7) do 5 marca — podatek od energji elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w czasie od 16 — 28 lutego 1935 r.; do 20 marca — podatek pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni marca b. r.

Ponadto płatne są w marcu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.